

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobce: **Z. B.**, narozen dne X
státní příslušník Alžírské demokratické a lidové republiky
toho času v X

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,**
se sídlem Křižíkova 8, 186 31 Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 1. 2022, č. j. KRPS-270760-45/ČJ-2021-010022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaná tímto rozhodnutím prodloužila dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců za území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 274/2021 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), dobu zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění, kterou žalovaná stanovila rozhodnutím ze dne 27. 10. 2021, č. j. KRPS-270760-19/ČJ-2021-010022, na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, o 75 dnů.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce v žalobě předně poukázal na to, že sice není ve správním řízení explicitně uvedeno, že má správní orgán vycházet ze skutkového stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí, avšak vyplývá to z povahy správního řízení, což potvrzoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40. Podle žalobce žalovaná tuto zásadu porušila, když v řízení o prodloužení doby zajištění pouze zopakovala své důvody původního rozhodnutí o zajištění, v žádném okamžiku se nezabývala tím, zda neexistují nové skutečnosti, ani neprovedla žádné úkony směřující k takovému zjištění. Vycházela tak především z informací získaných během pohovoru, který byl proveden v říjnu. Žalovaná pak uvedla i to, že nedošlo k žádné změně oproti hodnocení možnosti uložit žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování, avšak takový závěr není přezkoumatelný. Aby žalovaná věděla, že takové důvody trvají, musela by si obstarat informace od žalobce a případně s ním provést další pohovor, ve kterém by zjistila, zda se neobjevily skutečnosti nové, které by mohly být důvodem pro uložení zvláštního opatření anebo pro ukončení zajištění. V důsledku toho, že žalovaná nezjišťovala skutečný stav věci ke dni rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, nemohla správně posoudit, zda v případě žalobce existuje možnost uložit mu mírnější opatření, jelikož si za tímto účelem neopatřila dostatek podkladů. Žalobce také namítá, že celé napadené rozhodnutí je z velké části pouhým přepisem původního rozhodnutí o zajištění a vlastní odůvodnění výroku je obsaženo pouze v jednom odstavci. Pokud byl navíc za celou dobu původního zajištění, které bylo stanoveno v délce 90 dnů, učiněn pouze jediný úkon a nyní bude zajištění dosahovat dalších 75 dnů, stává se celková doba zajištění nepřiměřenou. Žalovaná měla ihned po zajištění započít nejen komunikaci s Velvyslanectvím Alžíru, ale také s Ministerstvem zahraničních věcí pro účely přípravy víz pro policejní eskortu a nečinit tyto kroky postupně, neboť se tímto postupem prodlužuje doba zajištění. Z rozhodnutí není také patrné, kdy žalovaná kontaktovala Velvyslanectví v Alžíru, zda tak bylo učiněno okamžitě, nebo s větší časovou prodlevou.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že byl spolehlivě zjištěn skutkový stav věci v době vydání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce a zopakovala, že žalobce přicestoval na území České republiky dne 26. 10. 2021 bez cestovního dokladu, bez platného oprávnění k pobytu a v úkrytu podvozku kamionu, bez vědomí řidiče a s cílem vyhnout se jakékoli policejní kontrole, přičemž cesta žalobce od samého počátku směřuje do Španělska. Rozhodnutím žalované ze dne 27. 10. 2021 byl žalobce zajištěn do zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) za účelem správního vyhoštění. Jelikož byl žalobce od svého příjezdu do České republiky zajištěn, nemá na území České republiky žádné příbuzné ani osoby blízké, nemá zde žádné ubytování ani hlášené místo pobytu, nemá ani žádné finanční prostředky ke složení finanční záruky, ani zde není žádná jiná osoba, která by za něj mohla takovou finanční záruku složit, je nemožné, aby bylo místo rozhodnutí o prodloužení doby zajištění uloženo žalobci některé ze zvláštních opatření. Jelikož byl žalobce po téměř celou dobu pobytu na území České republiky zajištěn, vylučuje to uvedené možnosti, protože si žalobce neměl jak zajistit ubytování, ani neměl kdy navázat nějaké kontakty a vztahy a též neměl jak přijít k finančnímu obnosu. Zároveň žalovaná poukázala na to, že žalobce cestuje po území Evropské unie neoprávněně a v úkrytu s cílem vyhnout se jakýmkoli policejním kontrolám a neposkytuje tak správnímu orgánu žádné záruky, že by dodržoval právní předpisy České republiky, když tak nečinil doposud. Podle žalované je stále dán důvod pro zajištění. Prodloužení doby zajištění považuje žalovaná za přiměřené. S ověřováním totožnosti žalobce započala žalovaná ihned po zajištění žalobce a předala potřebné doklady Ředitelství služby cizinecké policie, které

taktéž bezodkladně započalo s úkony směřujícími k ověření totožnosti žalobce prostřednictvím Velvyslanectví Alžírsko. Totožnost žalobce byla ověřena dne 14. 1. 2022 ovšem, v tento okamžik ještě nebylo možné vystavit náhradní cestovní doklad, jelikož ten může být žalobci vystaven nejdříve pět dní před odletem žalobce do vlasti v závislosti na rozpisu letu. Jelikož žalobce odmítl vycestovat dobrovolně, je nutné zajistit žalobci policejní eskortu a prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí i víza pro vstup na území Alžírsko, což zpravidla trvá 40 dní, a dále je nutné zajistit součinnost alžírských úřadů k převzetí žalobce, což trvá minimálně 30 dnů. Průtahy v získávání dokladů nezbytných pro vycestování žalobce jsou způsobeny zejména třetí stranou, tedy Velvyslanectvím Alžíru. Žalovaná řeší jednotlivé úkony bezodkladně, avšak v jejich návaznosti. Správní vyhoštění žalobce je realizovatelné a propuštěním žalobce by byl celý proces zmařen.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, ve lhůtě dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
5. Soud rozhodl o žalobě bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce o nařízení jednání ve stanovené lhůtě nepožádal a žalovaná výslovně uvedla, že nepožaduje nařídit jednání.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu, který byl soudu doručen společně s žalobou dne 8. 2. 2022, zjistil soud pro posouzení věci následující relevantní skutečnosti. Z úředního záznamu ze dne 27. 10. 2021 vyplývá, že dne 26. 10. 2021 byla vyslána hlídka cizinecké policie na čerpací stanici ONO, na které hlídka dopravního inspektorátu Kutná Hora kontrolovala 2 cizince nezjištěné totožnosti a národnosti. Oba přitom lámanou angličtinou uvedli, že jsou občany Alžírsko a jsou imigranti. Na dotaz, kde mají jakékoli osobní doklady, nebyli schopni odpovědět. Žalobce (i druhý cizinec) byl proto zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších zákonů a eskortován na oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Karlín k provedení identifikačních úkonů a následně převezen na Letiště Václava Havla – Ruzyně k vyšetření na Covid 19. Poté bylo s žalobcem zahájeno správní řízení.
7. Dne 27. 10. 2021 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a tentýž den byl vyslechnut za přítomnosti tlumočnicka z arabského jazyka. Žalobce sdělil do protokolu své osobní údaje včetně data narození a dále sdělil, že trvale žije v Alžírsku na adrese X. Uvedl, že je svobodný, bezdětný a ve své domovské zemi bydlí s rodiči a čtyřmi sourozenci. V místě, kde skutečně bydlí, je bezpečno a při návratu domů mu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské a či ponižující zacházení nebo trest nebo jiné vážné nebezpečí. Sedm let chodil do základní školy a rok a půl byl na povinné vojně v Alžírsku. Nikdy nebyl členem extremistické nebo militantní skupiny. Cestovní doklad zapomněl v Turecku. K tomu doplnil, že většina lidí v případě migrace cestuje bez dokladu. Pokud je u někoho při

překračování hranici nalezen doklad, je ihned poslán zpět. Jiný doklad nemá. Dále žalobce podrobně popsal cestu z Alžírsko do České republiky. Z Alžírsko odešel před asi 2 lety, protože chtěl zkusit štěstí jinde. První cestu z Alžírsko uskutečnil letecky do Turecka, ve kterém se zdržel přibližně rok a půl. Pak pěšky odešel do Řecka, kde přešel hranice bez kontroly. Dále pokračoval do Albánie a Srbska, ve kterém si našel zaparkovaný kamion a nepozorovaně se ukryl do podvozku na jeho návěsu a doufal, že se dostane do Španělska. Cesta trvala 2 dny. Po příjezdu do České republiky byl ale vyčerpán, tak podvozek návěsu opustil a přihlásil se policii, přičemž byl následně zajištěn. Žalobcova rodina ví o jeho cestě do Evropy. Cestoval proto, aby našel lepší živobytí. Podmínky pro vstup do České republiky si nezjišťoval. V České republice zůstat nechce, chce co nejdříve odcestovat do Španělska, chtěl by si tam najít nějaké zaměstnání. Žalobce uvedl, že si byl vědom toho, že není oprávněn vstoupit na území České republiky bez platného cestovního dokladu, uvedl, že tak cestoval proto, že každý imigrant v dnešní době cestuje bez cestovního dokladu. Domů se může vrátit k rodičům, ale vracet se nechce. Opakovaně uvedl, že by chtěl pracovat ve Španělsku. Žalobce nedisponuje v České republice žádným majetkem, zároveň uvedl, že na vycestování má nějaké peníze. Žalobce nebyl schopen složit finanční záruku a nebyl schopen a ochoten hlásit se policii v době policií stanovené nebo se zdržovat v místě určeném policií. V České republice neměl žádné závazky, pohledávky ani vazbu k České republice.

8. Rozhodnutím žalované ze dne 27. 10. 2021, č. j. KRPS-270760-19/ČJ-2021-010022 (dále jen „první rozhodnutí o zajištění“), bylo rozhodnuto o zajištění žalobce na 90 dnů z důvodu podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná dospěla k názoru, že z jednání žalobce, které předcházelo jeho zajištění (přicestoval na území České republiky nelegálně, ukrytý na podvozku návěsu kamionu, cílem jeho cesty bylo Španělsko), je zjevné, že existuje reálné nebezpečí, že bude žalobce mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle názoru žalované existuje důvodná obava, že by se žalobce mohl nekontrolovaně a svévolně pohybovat mezi jednotlivými členskými státy Evropské unie, což nelze akceptovat. Žalobce svým jednáním dokázal, že nerespektuje právní normy České republiky a neskýtá záruku, že by plnil povinnosti, které by mu správní orgán uložil. Navíc se nechce vrátit do země původu a nechce ani zůstat v České republice. Žalobce cestoval nejen bez platného cestovního dokladu, ale také bez povolení k pobytu a také porušil zákaz vstupu v souvislosti s epidemiologickou situací Covid19. Žalovaná zároveň odůvodnila lhůtu 90 pro zajištění žalobce potřebou zjistit a ověřit totožnost žalobce, neboť žalovaná měla pochybnosti o jeho totožnosti. Zjištění a ověření totožnosti je klíčové pro zajištění náhradního cestovního dokladu společně s doručením náhradního cestovního dokladu, přičemž dobu potřebnou pro tyto úkony nelze jednoduše predikovat. Dále žalovaná zohlednila předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění. Především přihlédla ke stanovení trvání karanténního opatření, a následně k době potřebné pro zabezpečení přepravních dokladů, přičemž v tomto postupuje v součinnosti s Ředitelstvím cizinecké policie, které obstarává letenku nebo vyjedná průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, dále je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát a také komunikuje s Alžírskem, ve kterém má žalobce trvalý pobyt, o zpětvzetí žalobce. Doba potřebná pro zajištění uvedených úkonů se pohybuje v řádech dnů až týdnů a proto považovala žalovaná délku zajištění v trvání 90 dnů za přiměřenou. Žalovaná také zhodnotila, že uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b ve spojení s § 123c zákona o pobytu cizinců není v daném případě možné ani účelné. Žalobce nenabídl žádnou finanční

záruku a do doby vydání rozhodnutí o zajištění ani nebyla žádná finanční záruka složena a rovněž žalobce hodnověrně neprokázal, že by disponoval takovou hotovostí, která by mu nějakou finanční záruku umožnila složit. Dále žalobce neuvedl žádnou reálnou adresu svého pobytu a je tak důvodné se domnívat, že by zvláštní opatření neplnil. Na území České republiky také nežije nikdo z žalobcovy rodiny. Zároveň žalovaná uvedla, že z jednání žalobce jasně vyplývá neúcta k právnímu řádu České republiky. Žalobce byl poučen o tom, že je oprávněn podat podle § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o propuštění ze zařízení.

9. Dne 27. 10. 2021 byla žalobci předána informace o možnosti využít dobrovolného návratu.
10. Rozhodnutím žalované ze dne 27. 10. 2021, č. j. KRPS-270760-30/ČJ-2021-010022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na dva roky (dále jen „rozhodnutí o vyhoštění“). Rozhodnutí o vyhoštění nabylo právní moci dne 9. 11. 2021. Žalobce si převzal rozhodnutí o vyhoštění dne 27. 10. 2021.
11. Dne 29. 10. 2021 byl Ředitelství služby cizinecké policie doručen vyplněný formulář ke zjištění totožnosti žalobce i v rodném jazyce, ve kterém žalobce vlastnoručně uvedl své jméno Zakaria Benzarga.
12. K datu 2. 11. 2021 je evidována u Ředitelství služby cizinecké policie žádost o zjištění totožnosti žalobce.
13. Přípisem ze dne 17. 1. 2022 informovalo Ředitelství služby cizinecké policie žalovanou o tom, že dne 14. 1. 2022 byla ověřena totožnost žalobce, a to jako B. Z., nar. X (v příjmení žalobce je uvedena samohláska E, oproti původní samohlásce A, avšak ani v žalobě ani ve formuláři ke zjištění totožnosti, kterou žalobce vlastnoručně vyplnil, není žalobce označen jako B., proto není zřejmé, zda se nejedná pouze o odlišnost v transkripci z arabštiny – *pozn. soudu*). Vystavení náhradního cestovního dokladu je podmíněno zasláním rozpisu letu pro daného cizince k jeho návratu do Alžírské demokratické a lidové republiky. Náhradní cestovní doklad vystaví Velvyslanectví Alžírsko pět dní před odletem cizince (žalobce). Dále ředitelství služby cizinecké policie uvedlo informaci, že žalobci byl několikrát nabídnut dobrovolný návrat do země původu ve smyslu § 123a zákona o pobytu cizinců, žalobce se však odmítl do programu dobrovolného návratu přihlásit (prohlásil, že se v žádném případě nechce vrátit do země původu). Jelikož žalobce odmítl dobrovolný návrat do země původu, je nutné zajistit policejní eskortu, pro kterou bude třeba zajistit víza do Alžírské demokratické a lidové republiky. Doba pro zajištění víz činí minimálně 40 dní před termínem letu. A dále je třeba zajistit prostřednictvím Velvyslanectví Alžírsko informování příslušných policejních složek na letišti v Alžírské demokratické a lidové republice o příletu žalobce a policejní eskorty a jeho převzetí od policejní eskorty. Obvyklá doba pro tyto úkony ze strany Velvyslanectví Alžírsko je minimálně 30 dní před samotným termínem letu. Ředitelství služby cizinecké policie tak uvedlo, že k uvedeným skutečnostem nebude možné provést realizaci správního vyhoštění do 23. 1. 2022.
14. Rozhodnutím žalované ze dne 19. 1. 2022, č. j. KRPS-270760-45/ČJ-2021-010022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce o 75 dnů s odůvodněním, že dne 14. 1. 2022 byla ověřena totožnost žalobce, avšak vystavení náhradního cestovního dokladu je podmíněno zasláním rozpisu letu pro žalobce k jeho návratu do Alžírské demokratické a lidové republiky. Náhradní cestovní doklad může být

pro žalobce vystaven 5 dní před odletem. Žalobci byl několikrát nabídnut dobrovolný návrat do vlasti ve smyslu § 123a zákona o pobytu cizinců, ten to však odmítl, proto bude nutné přistoupit k realizaci správního vyhoštění za účasti policejní eskorty, pro kterou bude nezbytné zajistit víza do Alžírské demokratické a lidové republiky. Na zajištění víz je třeba počítat dobu minimálně 40 dní před samotným odletem. Dále bude nutné zajistit prostřednictvím Velvyslanectví Alžírsko informování příslušných úřadů Alžírské demokratické a lidové republiky o návratu žalobce a obvyklá doba pro zajištění této součinnosti je minimálně 30 dní před samotným termínem letu. Žalovaná shledala, že jsou nadále splněny podmínky pro trvání zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná konstatovala, že existuje reálný předpoklad pro uskutečnění výkonu správního vyhoštění žalobce do země původu. Doby prodloužení zajištění považovala žalovaná za přiměřenou k úkonům, které bude ještě nezbytné za účelem vyhoštění učinit. Dále žalovaná uvedla, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí jí nebylo známo, že by se skutkové okolnosti, na jejichž základě bylo vydáno první rozhodnutí o zajištění, ve smyslu neexistence překážek realizace správního vyhoštění, změnily. Žalovaná pak výslovně uvedla, že zajištění žalobce nemělo být trestem z důvodu zjištěného neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, ale mělo dojít k vytvoření podmínek pro realizaci správního vyhoštění, přičemž žalovaná odkázala na předchozí jednání žalovaného, které mělo svědčit o tom, že by mohl být výkon správního vyhoštění mařen nebo ztěžován. Žalovaná dále uvedla, že nejen z důvodu nasvědčujících tomu, že by žalobce mařil výkon správního vyhoštění, nepřistoupila k uložení mírnějších opatření, ale také proto, že nenastaly nové skutečnosti, které by pozměnily poměry žalovaného natolik, aby došlo k aplikaci zvláštního opatření podle § 123b ve spojení s § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná vyčíslila předpokládané náklady na výkon správního vyhoštění a uvedla, že nemá za to, že by žalobce disponoval částkou (v řádech sta tisíců), kterou by mohl složit jako finanční záruku, případně že by mohla tuto záruku složit jiná osoba. Dále žalovaná uvedla, že s přihlédnutím k předchozímu jednání žalobce vyplývá jednoznačná neúcta žalobce k právnímu řádu České republiky a neochota se podrobit jakémukoliv správnímu rozhodnutí. V této souvislosti pak odkazovala na informace, které sdělil žalobce do protokolu o výsledku, ve kterém mj. uvedl, že v České republice zůstat nechce a že by pokračoval na cestě do Španělska, kde by se rád usadil.

Posouzení žalobních bodů

15. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
16. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání

zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

17. Podle § 126 zákona o pobytu cizinců, policie je povinna a) po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají, b) neprodleně po zajištění poučit zajištěného cizince v jazyce, ve kterém je cizinec schopen se dorozumět, o možnosti podat policii žádost o propuštění ze zařízení a soudního přezkumu zákonnosti zajištění a rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení. Nelze-li tento jazyk zjistit a nelze-li toto seznámení provést ani jiným způsobem, policie cizince poučí předáním písemně vyhotoveného poučení v jazycích českém, anglickém, francouzském, německém, čínském, ruském, arabském, hindském a španělském o možnosti podat policii žádost o propuštění ze zařízení a soudního přezkumu zákonnosti zajištění a rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení. O předání písemně vyhotoveného poučení policie sepíše záznam.
18. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „správní řád“), nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
19. Žalobce předně namítá, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav, na základě kterého rozhodl o prodloužení doby zajištění. Ačkoli žalobce připouští, že povinnost vycházet ve správním řízení ze skutkového stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí, není explicitně ve správním řádu stanovena, vyplývá však z povahy správního řízení. V této souvislosti žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „[o]becně lze vyjít ze závěru, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Správní řád sice neobsahuje konkrétní ustanovení, které by tuto zásadu zakotvovalo, vyplývá však implicitně ze správního řádu, zejména s přihlédnutím např. k § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 (...). Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí vyplývá přímo z povahy správního orgánu, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí.“ Podle žalobce není možné při rozhodování o prodloužení doby zajištění vycházet toliko ze stavu, který byl dán při rozhodnutí o zajištění, takový postup by absolutně nepřipouštěl změnu okolností, prodlužování doby zajištění by se tak stalo pouze formálním úkonem, který by se každým novým rozhodnutím o prodloužení doby zajištění mohl více a více vzdalovat realitě. Žalobce žalované vytýká, že v napadeném rozhodnutí toliko zopakovala důvody původního rozhodnutí o zajištění, v žádném okamžiku se nezabývala tím, zda neexistují nové skutečnosti, ani neprovedla žádné úkony směřující k takovému zjištění. Žalovaná tak vycházela z informací získaných během pohovoru, který byl proveden v říjnu. Podle žalobce byla žalovaná povinna obstarat si nové informace přímo od žalobce a případně s ním provést další pohovor, při kterém by zjistila, zda se neobjevily takové skutečnosti, které by mohly být důvodem uložení zvláštního opatření anebo propuštění žalobce ze zajištění. V důsledku této vady nemohla správně posoudit, zda v případě žalobce existuje možnost uložit mírnější opatření, jelikož si za tím účelem neopatřila dostatek podkladů.
20. Otázkou přezkumu rozhodnutí o prodloužení zajištění ve spojení s naplněním podmínek pro užití zvláštního opatření se detailně zabýval Nejvyšší správní soud rozsudku ze dne 8. 3. 2017, č. j. 10 Azs 26/2017 – 22, body 12 až 15, v němž s odkazem na související

judikaturu vyložil: „Uložení zvláštních opatření má proto obecně přednost před zajištěním cizince. Zvláštní opatření však zároveň musí být skutečně účinné. Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince (viz např. rozsudek ze dne 12. 10. 2016, č. 10 Azs 102/2016-56, body 35-43). Dle nedávných závěrů rozšířeného senátu NSS není možné paušálně vyloučit použití některého ze zvláštního opatření. Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. 5 Azs 20/2016-38, bod 41) (...) Posouzení možnosti uložit zvláštní opatření nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel“.

21. V souvislosti s prodloužením doby zajištění pak již dříve vyslovil Městský soud v Praze povinnost policie posoudit podmínky pro možné uložení zvláštního opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2011, č. j. 11 A 117/2011-9, publ. pod č. 2467/2012 Sb. NSS). Ačkoli tedy ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců podmiňuje prodloužení doby zajištění toliko tím, že je nezbytné pokračovat v přípravách správního vyhoštění (tj. za situace, kdy se v průběhu příprav správního vyhoštění ukáže, že nelze všechny potřebné úkony stihnout v době stanovené v průvodním rozhodnutí o zajištění), jsou správní orgány povinny v návaznosti na § 126 zákona o pobytu cizinců a výše citovanou judikaturu zohlednit i to, zda nepřipadá v úvahu uložení některého z mírnějších opatření. Ovšem je třeba upozornit na to, že v právních předpisech upravujících prodloužení doby zajištění cizince není taxativně stanoveno, jaké podklady musí mít správní orgán k dispozici, aby bylo možné konstatovat, že z takto zajištěných podkladů bude mít dostatečné informace pro rozhodnutí.
22. Podanou žalobou byla nastolena otázka, zda je v případě rozhodování o prodloužení doby zajištění nezbytnou podmínkou, aby byl s cizincem (žalobcem) proveden další pohovor, kterým by mohly být aktualizovány informace poskytnuté před prvním rozhodnutím o zajištění.
23. Předně je třeba uvést, že nelze směřovat zásadu materiální pravdy a povinnosti správního orgánu rozhodovat podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí. Ačkoli platí, jak uvedl žalobce i s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že jsou správní orgány povinny posuzovat skutkový a právní stav ke dni vydání rozhodnutí, neznamená to automaticky, že je skutkový stav ke dni vydání rozhodnutí jiný než skutkový stav, jak byl zjištěn ještě před prvním rozhodnutím o zajištění žalobce (ostatně i skutkový stav, na jehož základě vyslovil Nejvyšší správní soud, že správní orgány rozhodují na základě skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí, se týkal situace, kdy došlo v budoucnu k negování původního kladného stanoviska, a to na základě skutečnosti, která byla známa až po vydání tohoto kladného stanoviska.). Výše citovaný závěr Nejvyššího správního soudu tak určuje okamžik, k jakému má být skutkový (a právní) stav posuzován, ale neříká nic o tom, jak má být skutkový stav zjišťován.

24. Skutkový stav musí správní orgán zjistit v souladu se zásadou materiální pravdy, která je zakotvena v § 3 správního řádu a která vznáší požadavek na kvalitu zjištění skutkového stavu. Zároveň ale platí, že zásada materiální pravdy je ve správním řádu korigována požadavkem procesní efektivity a ekonomie správního řízení. Správní řízení by mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji, nejjednodušeji a nejlevněji (srov. komentář k ustanovení § 3 správního řádu: Hrábek, J., Správní řád s výkladovými poznámkami a vybranou judikaturou. 5. aktualizované vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2018, 484 s.). Žalovaná tak byla povinna posuzovat skutkový stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí a skutkový stav byla povinna zjistit v rozsahu, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.
25. Jisté vodítko pro správný postup správních orgánů při zjišťování skutkového stavu v rámci rozhodování o prodloužení doby zajištění lze nalézt v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 330/2018-30, publ. pod č. 3935/2019 Sb. NSS, ve kterém uvedl, že „[a]čkoliv není v souladu s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 90/2011-124 nezbytně nutné, okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat, jelikož, [c]izinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, a tudíž, postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn, je nutné se zabývat posouzením, zda nedošlo ke změně skutkových okolností, které by byly relevantní pro posouzení trvání důvodů zajištění, uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců či pro možnost realizovat správní vyhoštění. Ostatně povinnost, zkoumat, zda důvody zajištění trvají, má žalovaný podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců, po celou dobu zajištění cizince, nikoliv pouze v okamžiku, kdy se o zajištění rozhoduje.“
26. Jak může vypadat změna skutkových okolností je patrné z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Azs 94/2017-26, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „[z]a situace, kdy v průběhu správního řízení existuje zcela jasný návrh směrem ke složení finanční záruky podle § 123b zákona o pobytu cizinců, povšechné vypořádání se s nemožností aplikace zvláštních opatření v rámci odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění v zásadě neobstojí. Opačný přístup správního orgánu je totiž v rozporu se zásadou individualizace tak, jak ji vymezil rozšířený senát ve výše citovaném usnesení, a především zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Azs 142/2016 - 26).“
27. Lze přisvědčit žalobci, že výslech zajištěného cizince (žalobce) před vydáním rozhodnutí o prodloužení doby zajištění může přinést nové informace, které mohou ovlivnit rozhodovací činnost správního orgánu (ať už proto, že budou zjištěny okolnosti, pro které by bylo možné uložit mírnější opatření, nebo proto, že by mohlo být dokonce rozhodnuto o propuštění ze zajištění). Avšak skutečnost, že žalovaná žalobce před rozhodnutím o prodloužení doby zajištění nevyslechla, ještě nemusí automaticky znamenat, že nezjistila skutkový stav podle zásady materiální pravdy anebo že se skutkový stav zjištěný v měsíci říjnu 2021 lišil od skutkového stavu v den vydání napadeného rozhodnutí.
28. Žalovaná skutečně v napadeném rozhodnutí vycházela z informací obsažených ve správním spise, které byly získány zejména na konci října roku 2021, a to jednak z úředního záznamu cizinecké policie, a dále z výsledku žalobce. Žalovaná konstatovala, že jednání, kterého se žalobce dopustil, (tj. že vstoupil na území České republiky bez platného cestovního dokladu, bez oprávnění k pobytu a navíc opakovaně sdělil, že jeho cílem cesty je Španělsko, kde se chce usadit), hodnotí jako nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat

výkon rozhodnutí. Tento závěr žalované přitom není přepjatě přísný a je v souladu se závěry soudů. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015-52, publ. pod č. 3429/2016 Sb. NSS, ve kterém uvedl: „*Deklaroval-li stěžovatel svůj záměr pokračovat v cestě přes území jiných členských států EU do Švédska, aniž by byl držitelem oprávnění k pobytu v rámci EU, vyvolal důvodné podezření, že by mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění [srov. také § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015, který nyní výslovně uvádí vyjádření úmyslu neopustit území jako příklad nebezpečí maření správního vyhoštění, přičemž s ohledem na shora uvedené je třeba „územím“ rozumět území celé EU]*“. Žalovaná tak měla zejména s ohledem na dřívější jednání žalobce za to, že jeho jednání vzbuzuje důvodné obavy z možného maření nebo ztěžování výkonu správního vyhoštění, přičemž takto byl již jednou skutkový stav spolehlivě zjištěn a nebyl žalobcem zpochybněn (první rozhodnutí o zajištění nebylo nijak napadeno).

29. Žalovaná zároveň zohlednila i postoj žalobce, který nesouhlasil s dobrovolným vycestováním do země původu. Podle názoru soudu tak jde o skutečnost, která svědčí spíše o neochotě žalobce vrátit se do země původu (a tedy o možné riziko mařit či ztěžovat výkon správního rozhodnutí). Správní spis neobsahuje žádnou listinu, ze které by bylo patrné, že žalobce nakonec s dobrovolným vycestováním do země původu souhlasil.
30. V souvislosti s možným uložením mírnějších opatření ve smyslu § 123b ve spojení s § 123c zákona o pobytu cizinců pak žalovaná vycházela zejména z informací, které žalobce sdělil již ve výsledku ze dne 27. 10. 2021, zejména odkazovala na to, že žalobce nemá na území České republiky žádnou adresu, na které by se zdržoval, neboť pro něj byla Česká republika pouze tranzitní zemí. Nemá na území České republiky trvale žijící osobu blízkou, ani trvale žijící příbuzné, během pobytu nenavázal kulturní ani společenské vazby, nemá zde žádný majetek. Absence těchto vazeb pak pro žalovanou neskýtala záruku, že by se cizinec nadále zdržoval na dosud obývaném místě. Žalovaná také uvedla, že žalobce nemá dostatečný obnos na složení finanční záruky. K tomuto je třeba uvést, že žalovaná v napadeném rozhodnutí vyčíslila předpokládané finanční náklady na realizaci správního vyhoštění v částce přesahující 300 000 Kč. Nejedná se tak o zanedbatelnou finanční částku. Žalovaná zároveň v napadeném rozhodnutí uvedla, že je žalobce zcela neznalý poměrů na území České republiky, nemá zde žádné příbuzné či jinak známé osoby. Bez oprávnění k pobytu není oprávněn vykonávat zaměstnání, tedy nemá možnost si legálně zajistit finance potřebné k zajištění bydlení a základních životních potřeb. K tomu soud doplňuje, že správní spis neobsahuje ani indicie o tom, že by se poměry na straně žalobce změnily oproti skutečnostem uváděným v říjnovém výsledku. Ani žalobce ani jiná osoba nevyjádřila vůli složit finanční záruku (srov. skutkový stav v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Azs 94/2017-26). Lze přihlédnout i k tomu, že byl žalobce v prvním rozhodnutí o zajištění poučen o možnosti žádat propuštění ze zajištění, k čemuž by jistě přistoupil, pokud by od doby zajištění nastaly skutečnosti, kterými by mohl zaručit uložení mírnějších opatření.
31. Je tedy pravda, že žalovaná vycházela zejména ze skutečností, které zjistila ke konci října roku 2021, zároveň je třeba přihlédnout k tomu, že žalobce neměl žádné zázemí na území České republiky a celou dobu byl zajištěn v ZZC. Byly tak téměř vyloučeny podmínky pro vybudování zázemí žalobce na území České republiky. Ačkoli žalovaná vycházela zejména ze skutkového stavu zjištěného již v říjnu roku 2021, nic nenasvědčuje tomu, že by skutkový stav v době rozhodnutí žalované o prodloužení doby zajištění byl jiný a že by

mohlo být žalobci uloženo některé z mírnějších opatření. U žalobce panovala obava, že bude mařit nebo ztěžovat výkon správního vyhoštění, neboť cestoval bez platného cestovního dokladu, bez oprávnění k pobytu a opakovaně vyjádřil vůli pokračovat do Španělska a z již dříve zjištěného skutkového stavu nevyplývalo, že by bylo možné přistoupit k uložení mírnějšího opatření. K tomu je třeba poukázat i na to, že žalobce ani v žalobě neuvádí nic, co by nasvědčovalo tomu, že by skutkový stav nezjistila žalovaná dostatečně, tj. neuvedl žádnou skutečnost, kterou žalovaná opomenula a která by mohla ovlivnit uložení mírnějšího opatření. Žalobce netvrdí, že by u něho došlo ke změně poměrů, na základě kterých by mohl složit například příslušnou finanční záruku, nebo že by za něho mohla tuto záruku složit jiná osoba. Nebylo prokázáno, že by žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav věci. Žalobní bod není důvodný.

32. Žalobce dále namítal, že za celou dobu původního zajištění v délce 90 dnů byl učiněn pouze jeden úkon, proto považuje prodloužení doby zajištění o dalších 75 dnů za nepřiměřené. Navíc žalovaná mohla ihned po zajištění žalobce započít s komunikací s Velvyslanectvím Alžíru a Ministerstvem zahraničních věcí pro účely přípravy víz pro policejní eskortu. Žalobce také namítal, že není patrné, kdy žalovaná kontaktovala Velvyslanectví Alžíru a zda tak učinila okamžitě anebo s větší časovou prodlevou.
33. V této souvislosti považuje soud za nezbytné připomenout, že délka doby zajištění je v § 125 zákona o pobytu cizinců stanovena relativně určitě, neboť je stanovena pouze maximální délka této doby (90, 180 nebo 365 dnů dle režimu zajištění). Určení konkrétní doby v každém jednotlivém případě je pak věcí správního uvážení. V přezkumu použití správního uvážení správním orgánem je pak soud omezen. Může tak přezkoumávat zejména zneužití správního uvážení a překročení jeho mezí (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s.) a dále to, „zda řízení předcházející vydání napadenému rozhodnutí proběhlo v souladu se zákonem, tj. zda v něm byla respektována všechna procesní práva žalobce“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 950/2006 Sb. NSS). Jinými slovy může soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumávat pouze to, zda správní orgán nevybočil z mezí pro správní uvážení stanovených. Nejvyšší správní soud k tomu v citovaném rozhodnutí uvedl, že „[s]právní uvážení je v své řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně [...], tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.“ Jen z těchto hledisek tak může soud stanovení doby zajištění přezkoumat, přičemž v případě přezkumu stanovení doby zajištění patří k těmto kritériím rovněž přiměřenost délky zajištění.
34. Při rozhodování o prodloužení doby zajištění jsou správní orgány povinny „důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly [...]. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39). V odůvodnění stanovené doby zajištění (či jeho prodloužení) je třeba uvést, „jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak

dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu)“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 93/2011-79). K důvodnosti prodloužení zajištění ve vztahu k aktivitě zajišťujícího orgánu Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62, vyslovil, že „*sama žalovaná nebyla při realizaci stěžovatelova správního vyhoštění pasivní a že zdržení při jeho realizaci bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů jeho země původu v kombinaci s tím, že sám stěžovatel cestoval bez cestovních dokladů. Tyto dvě skutečnosti ovšem nelze klást k tíži žalované a v dané situaci nezakládaly nezákonnost jejího rozhodnutí o prodloužení doby zajištění*“.

35. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že předchozí lhůta pro zajištění nebyla dostatečná, avšak v době vydání napadeného rozhodnutí již byla zjištěna a ověřena totožnost žalobce. V prvním rozhodnutí o zajištění přitom žalovaná uvedla, že zjištění a ověření totožnosti žalobce a následné vystavení náhradního cestovního dokladu je klíčové pro realizaci správního vyhoštění. Žalovaná tak měla před vydáním napadeného rozhodnutí informaci o tom, že bude možné žalobci vystavit náhradní cestovní doklad (nejdříve 5 dní před plánovaným letem). Stěžejní úkony pro realizaci správního vyhoštění tak byly téměř zajištěny. Vzhledem k tomu, že žalobce odmítá dobrovolné vycestování do země původu, musí žalovaná zajistit policejní eskortu a příslušná víza, což v napadeném rozhodnutí uvedla včetně lhůt, které bude pro zajištění těchto úkonů třeba (40 dnů pro zajištění víz a 30 dnů pro informování úřadů Alžírské demokratické a lidové republiky o návratu žalobce do domovského státu). S ohledem na uvedené lhůty pro zajištění víz pro policejní eskortu, potřebnou součinnost s Velvyslanectvím Alžíru a dobu pro vystavení náhradního cestovního dokladu, považuje soud lhůtu 75 dnů, o kterou bylo zajištění žalobce prodlouženo, za přiměřenou, neboť odpovídá součtu výše uvedených lhůt. Dílčí lhůty jsou přitom vyměřovány na základě zkušenosti žalované plynoucí z její úřední činnosti.
36. Žalobce žalované dále vytýká, že měla zajistit víza pro eskortu současně s tím, když zjišťovala a ověřovala totožnost žalobce. Soud v této souvislosti uvádí, že zákon o pobytu cizinců v části týkající se zajištění cizince za účelem vyhoštění provádí článek 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“).
37. Podle čl. 15 návratové směrnice, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navracení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že
 - a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo
 - b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje.

Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.

38. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020-48, uvedl, že „[p]ři přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy

povinný k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů.“ Podle názoru zdejšího soudu se žalovaná nedopustila průtahů, když nezačala vyřizovat víza pro policejní eskortu společně s úkony vedoucími ke zjištění a ověření totožnosti žalobce, neboť žalovaná nemohla mít jistotu, že je žalobce skutečně příslušníkem Alžírské demokratické a lidové republiky. Pokud by přistoupila k zajišťování víz pro policejní eskortu současně s úkony vedoucími ke zjištění a ověření totožnosti žalobce, mohla by se dostat do situace, kdy by zjistila, že žalobce vůbec není příslušníkem Alžírské demokratické a lidové republiky a zajištění víz pro eskortu by bylo zbytečnými úkony. Úkony vykonávané s náležitou pečlivostí směřující k realizaci vyhoštění neznamenají takový postup správního orgánu, při kterém by měly všechny úkony započít ve stejný okamžik, ale jedná se o postup, ve kterém na sebe budou jednotlivé úkony logicky navazovat, nebude mezi nimi nedůvodná prodleva a nebudou činěny samoučelně. Žalobní bod tak není důvodný.

39. Dále soud uvádí, že je ze správního spisu zřejmé, že dne 29. 10. 2021 obdrželo Ředitelství služby cizinecké policie vyplněné formuláře ke zjištění totožnosti (i v rodném jazyce) žalobce. V této souvislosti tak soud konstatuje, že žalovaná jednala bezodkladně nikoli s větším rozestupem a okamžik doručení formuláře Ředitelství služby cizinecké policie je zřejmý ze správního spisu (podacího razítka ŘSCP). Ačkoli není tato informace výslovně uvedena v napadeném rozhodnutí, je ze správního spisu zjištělná a prokazuje, že na straně žalované nedošlo při zjišťování totožnosti žalobce k nedůvodnému průtahy.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

40. Jelikož soud neshledal žádný žalobní bod důvodným a z obsahu spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované nevznikly v řízení žádné náklady překračující běžné náklady úřední činnosti.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. února 2022

Mgr. Martina Kotouček Mikolášková, v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.